U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 12 Cad 12/2009 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2009, č. j. 42091/010-9014/13.7.2009/2169/Na/75, kterým zamítla odvolání žalobce proti platebnímu výměru Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ (dále též „OSSZ“) ze dne 14. 4. 2009, č. j. 42010/130-9014-14.4.2009/2/DR/PV-13, a tento platební výměr potvrdila. Uvedeným platebním výměrem OSSZ předepsala žalobci podle § 104c odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., k úhradě penále z doplatku na pojistném na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za rok 1999 ve výši 222 Kč a za rok 2002 ve výši 13 761 Kč, doplatek na pojistném za rok 2003 ve výši 10 810 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2003 ve výši 13 324 Kč, penále ze záloh na pojistné za rok 2003 ve výši 21 308 Kč, doplatek na pojistném za rok 2004 ve výši 16 644 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2004 ve výši 14 339 Kč, penále ze záloh na pojistné za rok 2004 ve výši 54 526 Kč, doplatek na pojistném za rok 2005 ve výši 14 294 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2005 ve výši 6726 Kč, penále ze záloh na pojistném za rok 2005 ve výši 25 853 Kč, doplatek na pojistném za rok 2006 ve výši 30 861 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2006 ve výši 7577 Kč, penále ze záloh na pojistném za rok 2006 ve výši 6029 Kč, doplatek na pojistném za rok 2007 ve výši 143 856 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2007 ve výši 9351 Kč, penále ze záloh na pojistném za rok 2007 ve výši 4509 Kč, celkem tedy dlužné pojistné a penále ve výši 393 990 Kč. Žalobce rovněž navrhl, aby Městský soud v Praze vydal usnesení (předběžné opatření), jímž OSSZ uloží, aby odložila vymáhání

částky vyměřené platebním výměrem ze dne 14. 4. 2009, č. j. 42010/130-9014-14.4.2009/2/DR/PV-13.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 10. 2009, č. j. 12 Cad 12/2009 – 13, shora uvedený návrh žalobce na vydání předběžného opatření zamítl.

Podáním ze dne 25. 3. 2010, doručeným městskému soudu dne 31. 3. 2010, žalobce vznesl „námitku podjatosti soudu“. Ke svému podání přiložil kopii trestního oznámení a uvedl, že požádal nejvyšší státní zástupkyni o prošetření podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry mimo jiné proti „podezřelým soudcům“ Městského soudu v Praze. Uvedl, že i když zákon omezuje právo na nezávislý a nestranný soud na právo vznést námitku podjatosti pouze proti jednotlivým soudcům, žalobce se ve smyslu čl. 10 Ústavy odvolává na čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, který právo na nezávislý a nestranný soud zaručuje. Podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry odvíjí žalobce od toho, že městský soud neplnil svou dohlédací povinnost na výkon činnosti správce konkursní podstaty, čímž měla být zmařena výplata odměny žalobci ve výši 8 314 720 Kč. Nestrannost a nezávislost Městského soudu v Praze jako celku je tak ve všech řízeních, jichž je žalobce účasten, objektivně zpochybněna.

O této námitce rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 7. 2010, č. j. Nao 42/2010 – 37, tak, že soudci Městského soudu v Praze JUDr. Miroslava Hrehorová, Mgr. Jiří Tichý a Mgr. Dana Černovská nejsou vyloučeni z projednání a rozhodování věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 12 Cad 12/2009, s tím, že otázku, zda trestní oznámení na soudce může samo o sobě založit objektivní pochybnost o nepodjatosti soudce, již zdejší soud řešil v usnesení ze dne 14. 7. 2009, č. j. Nao 36/2009 - 49, a zodpověděl ji záporně. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že žalobce údajně trestní oznámení podal proto, že městský soud nesplnil dohlédací povinnost na činnost správce konkursní podstaty. K rozhodování v těchto věcech však nejsou příslušné soudy ve správním soudnictví. Není ani tvrzeno, že by se případné vyšetřování dotýkalo soudců rozhodujících věc vedenou pod sp. zn. 12 Cad 12/2009.

Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 10. 5. 2011, č. j. 12 Cad 12/2009 – 61, žalobu zamítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl totiž k závěru, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro vydání platebního výměru na dlužné pojistné a neshledal v postupu žalované žádné pochybení. Námitky uvedené v žalobě podle městského soudu nesouvisejí s otázkou povinnosti žalobce zaplatit dlužné pojistné na sociální zabezpečení, státní politiku zaměstnanosti a penále, která byla předmětem správního řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž navrhl, aby rozsudek městského soudu byl Nejvyšším správním soudem přezkoumán a v plném rozsahu zrušen. Konstatoval dále, že kasační stížnost odůvodní po seznámení se s obsahem napadeného rozsudku.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 6. 2011, č. j. 12 Cad 12/2009 – 69, stěžovateli uložil, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil

nedostatky kasační stížnosti a uvedl, z jakých konkrétních důvodů napadá rozsudek tohoto soudu ze dne 10. 5. 2011, č. j. 12 Cad 12/2009 – 61.

Podáním ze dne 4. 8. 2011 stěžovatel požádal o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. Městský soud v Praze této žádosti vyhověl a přípisem ze dne 9. 8. 2011, č. j. 12 Cad 12/2009 – 72, stěžovateli prodloužil lhůtu k doplnění kasační stížnosti o 1 měsíc od jeho doručení. Podle obsahu spisu stěžovatel na tuto výzvu nereagoval.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Dne 27. 10. 2011 byla kasační stížnost spolu se spisem předložena Nejvyššímu správnímu soudu. V předkládací zprávě městský soud uvedl, že *„vady kasační stížnosti byly odstraňovány postupem podle § 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce převzal výzvu k doplnění kasační stížnosti dne 7. 7. 2011, do dnešního dne ji však nedoplnil.“*

Nejvyšší správní soud má za to, že za situace, kdy nebylo ani v prodloužené lhůtě reagováno na výzvu Městského soudu v Praze k doplnění kasační stížnosti a kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s., nezbývá než ji odmítnout.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle třetího odstavce téhož ustanovení, nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o jeden měsíc na včasnou žádost stěžovatele. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V posuzované věci Městský soud v Praze podle citovaných ustanovení postupoval. Poté, co obdržel kasační stížnost stěžovatele, která neobsahovala potřebné náležitosti (ostatně sám stěžovatel toto připouštěl, když přislíbil její doplnění), vyzval stěžovatele usnesením ze dne 29. 6. 2011, č. j. 12 Cad 12/2009 – 69, aby ve lhůtě 1 měsíce odstranil nedostatky kasační stížnosti; současně jej poučil, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, vystavuje se stěžovatel odmítnutí kasační stížnosti. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 7. 7. 2010, kdy mu byla vhozena do schránky (podle § 50 odst. 1 o. s. ř., *nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti*). Stěžovatel však žádostí (doručenou městskému soudu dne 5. 8. 2011) požádal o její prodloužení. Na základě této žádosti Městský soud v Praze

přípisem ze dne 9. 8. 2011, č. j. 12 Cad 12/2009 – 72, prodloužil lhůtu k doplnění kasační stížnosti o 1 měsíc počítaný od doručení přípisu, tj. do 12. 9. 2011 (přípis byl stěžovateli doručen vhozením do schránky dne 12. 8. 2011). Prodloužil tak fakticky v souladu s ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. stěžovateli lhůtu k podání kasační stížnosti o další zákonem tolerovaný 1 měsíc. Stěžovatel však kasační stížnost ve lhůtě 1 měsíce (a ostatně ani později) nedoplnil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že další prodloužení lhůty není podle § 106 odst. 3 s. ř. s. přípustné.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost zůstala neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatel nevznáší žádné konkrétní výhrady vůči rozsudku městského soudu. Z textu kasační stížnosti tak není poznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného rozsudku městského soudu, resp. jaká pochybení městskému soudu vytýká.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publ. pod č. 6/2003 Sb. NSS).

Tak tomu je i v posuzované věci. Stěžovatel neuvedl nic konkrétního proti postupu či rozsudku městského soudu, neuvádí, jakých pochybení se soud dopustil (ať již ve smyslu vad řízení, či v právním závěru). Stěžovatelovy výtky se pohybují toliko v rovině obecné (obecná a blíže – tj. zejména konkrétními skutkovými okolnostmi – nezdůvodněná konstatování o nezákonnosti a nespravedlnosti).

Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel ve stanovené lhůtě, ani po jejím prodloužení neodstranil. Vzhledem k tomu, že potřebné údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. pro projednání kasační stížnosti.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu